

דריסמן ז

ומספקת לן אם היא בהתוך או בהדוד ונפחו הריאה ונכנסה רובי-
הסירקא בהתוך ובשאר מעט מהסירקא בהדוד שלא נכנסה כלל בהתוך י"ח
אם נאמר שזריך שחכם כולה להתוך או נאמר מאחר שנכנס ברוב די
ב זה כהנסו דכתב הרב בעה"ע ופסקו מרן בש"ע דלזניבן נהו כתר
רובא או נאמר אין למדין בטרפיות והיכא דאחרת אחרת *

סימן ז הלכות בשר בחלב

סימן פ"ז א' שאינו אסור מן התורה אלא דרך ביטול כו' : ותלי
בכל תחת הכישול דכתיב בפ' ראה בבי פסוק ובשאלה ואלת
וכן בדברי סימנים כחייב ויכשלו את הפסח ויבינו כליו ואף כללון ה
הכרייתא נמצא בן בדקחני חלב קורעו כו' לא קורעו קורעו אחר ביטול
ומצא את דמו ויבינו כליו כדאיתא בפרק כל הנשר ונכ"פ כיצד
צולין וגם בבי כחל דקחני כדאיתא בפר' כל הנשר הכחל שנשלו בחלבו
מותר פרש"י דר"ל שצלאו וקראו ביטול לפי שהכלים בכלל בשול סוף
ושלוק דהיינו ששכלו הרבה מאד פשיטא דהיי בכלל ביטול דהא מבוטל
היותו דכיון שמתבטל ונאסר משום בשר בחלב חו' לא פקע איסורא
מיניה והא דתקנו בנדרים הסדר מן המבוטל מותר בכלי ובשלק. הסתם
שאם דגנדרים סלק אחר לשון בני אדם ואין דרך בני אדם לקרוא לכלי
ושלוק מביטל והבי איתא בירושלמי פרק הסודר מן המבוטל מתניתא
אמרה דשלוק הוא מבוטל דתקנו הסדר מן המבוטל חו' בשלוק וקרייתא
אמר דכלי ה' כהמבוטל דכתיב ויכשלו את הפסח ושריך מהכיתא אמר
דשלוק הוא מבוטל וסתנן הסדר מן המבוטל מותר בשלוק ומשגי רבי
יוחנן אמר סלק אחר לשון בני אדם בנדרים מיהו כבוש ומלוח פירא דלא
הוי בכלל ביטול ואפ"ג דק"ל דכבוש הרי הוא מבוטל ומליח הרי הוא
כרותח דכלי הכא לא אמרינן הכי משום שחזקתא לא קיסרה חלל דרך
ביטול והבי לאו דרך ביטול הוא והיתירא דכבוש איתא לפרקי בפרק אלן
עובדין דף מ"ד דקאמר רבנן ורבנן מבשר וחלב לא במרינן דקדושה הוא
ומאי חדוש דאי מרו ליה כולי' : ומא בחלבא שרי בשיל ליה בשולי אסיר
ומשמע דס' למליח חו' דמליח אינו אלא כרותח דכלי ולא כרותח
דמבוטל ואם כן פשיטא דאין לו ביטול וכ"כ סג"ך בס"ק א' ע"ש אבל
מארי"ט נכתב דשייכי לטור י"ד סי' א' חנן ענין הגביעת דקדק ממ"ש
התוס' בפרק אלן משעמידין אהא דקאמר שמואל הטעם שאסרו גביט'
הגויס מפני שמעמידין אותם בקיבת ככלה ומקשו עלה מ"ש דנקט
בכלה אפילו שחזקה ממי אסורה משום בשר בחלב ותיראו התוס' דדוקא
נקיט בכלה דלא אית ביה איסורא דאורייתא אבל בשחזקה משום בשר
ליכא איסורא דאורייתא דלכון בצונן הוא וכבר הרב ז"ל ונמצא לפי
זה שאם נמלחה הקיפה בעורה או ששפחה יתר על יום א' דהוי כבוש
וכבוש הרי הוא כמליח ומליח ה' כרותח. כו' איסורא דאורייתא
ואסור עכ"ל.

במנינם על בבה - ח' למו סלמות שמתאזר חרי ממין א' משמאל -
ט' דרכו סלמות שלל כסודר - מ' סמטה הריאה : ס' רוחים פירוש
שמתאזר כה אכעבועות מלאים מים סרוחים - נ' יהא סרוחה שמתאזר
באכעבועות - ע' כורין פירוש שמתאזר בה אכעבועות מלאות מים
פכורים : ח' סירה פ' אחד מהאומות או סריחא - מ' קצתה פ' חסרה
מקצת הריאה מנופס אפ"פ שלא ניקבה - י' נשם פ' שיש מן הריאה
אפילו כל שהוא עד שהיא נפרד בצפורן - ז' מקה פ' כבון שפחדה
מאדם ומקמה הריאה - ח' טום פ' ממצא כהמקום הטום שאינו עולם
בנתיחה - נ' פרוס פ' שמתאזר בריאה נפוחה כעין חריות של דקל :
ח' תוך פ' שמתאזר הריאה כולה כב' שרובות ואין לה חתוך אונת -
פ' ימי מראות שפחתה מראותיה למראה סאיכור כל שהוא טריפה -
פיומן למראות הפסלות טב לכי"ט לא תעביד ר"ל לבנה כ' שר' ירוק
ש' חר - סימן למראות סכסכות כי אכב"ס אכל ורואיתו ר"ל א' דום
כ' כד כח' ח' כייר ח' מתחלפת בה"א - ארבעה סירכות מותרות
לכ"ע וסי' אחד ח' ישראל ר"ל ח' תוך מ"כ ד' כן ח' ליה - ארבעה
בני מיפיים וסימני חמור' ר"ל ח' לוחת מ"פ ה' עבס ד' קין ה' דר'א
דכרותא שכלל אחר יש לש ד' טרפיות וסימנין יח' ר"ל יחד ח' סר
נפול פ' קוב : סי' השמיטה כח' משהמלך : ב' דברים אלו
אמרינן אי שכיב אהדי כשרה וסי' נס"ס ר"ל כ' עת מ' ס' סמיא

(1234567)

וכי' האדם השלם כמסר'א מיוחד ו'ל

על

מ"ס בגמרא שהדריקו צריך שחשף אכסר'א ואסופר'א ואלתלת
רוחא שמעתי מרבותי ז"ל הכודקים שבזמן שזה אין מי
שירביש בבשר כלל וכן אלו רואין שאין הרבה בשר על ענין זה -
שמעתי מהרב הגדול כמוהר"ר אברהם ח' חנניא ז"ל שכדי שירביש
אכסר'א צריך שיהתוך שפערן עד פקדוולא יניח מהשפערן הגדל כלום
אלא סאכן שעל הכשר נדוקא ויהתוך הכשר סביבו אותו הכשר הגדל
שאל יתחבו אותו לא יורג' בה כאלו יהתוך אותו עד שיגיע למקו' כאב
ואז ירגש בכשר - ואי הפעוט הכותב נסמיתו וכתבתי זה ועלם בידי
ל'הרגיש פ' זה אפילו פגומה קטנה - על מ"ס דין שיר כחיותי -
הראו לי בגרירת הכשר'א בתוך הטענות הגדול' בחוכה ממש כזה
וסתריים מעט מחלל סקנה מכפרים וממלאים מעט מהחלל אחד
הוא ואחר מוס מקדלות זה לעשות זה ולא שיר מעט מאל כשרם
ולאשוקי ממ' ד' שם לר' דין כמו ב' חיותי שוין - סימן לידע
מקום סר'א אוחס ומקום סו'אטא שמעתי מרבותי הו'אט יט' שתי
שורות א' אדום וז' לכן ח' ח' אדום ופנימי לכן ומקום חורבן סו'אט
אין לו אלא עור אחד בלבד ובשר אדום למעלה ממנו ובז' יובדל
חורבן סו'אט מהאט - ריאה הקלה לפני מוהר"ל שיהיה כס
בזעה מיר מעבר לעבר במקום הכמוסות וגם בזעה בשפולא בלא
היקף בשר ובשחיה הוי מים זכים וסרה הרב לשער מי סבועות בכלי
ולמעט כהס אס סס מלוחים טריפה ואמר שקבלה בידו ממוהר"ל
דאין לשלול אכעב נמי שפועל ולטעום אותו מאס דשאר האכעב
מומדיס אלא יטעום כלאס - בזעה המכרת מעבר אל עבר
למעלה במקום הסמוכות שהיא אכעב מן השפלי בדקה וז' אכעבועות
בגסה וז' ד' דקדוקה ובגסה כ' אכעבועות מביאין סכין והאכין במקום
אחר אס כל סמוגל יוכא במקום זה או אחת היא וטריפה דחיישינן
שאל מותר הסמוכות ואס לאו שנים הם וכשרה ובעינייתא דודר'א
אלא הריץ אלו במקום דק' ש' לש סמוכות אס ממצא שם בזעה
טריפה אפילו אס חוט בשר מקיף שמיכת מעבר אל עבר ומוהר"ל :
בזעה דוקא בשפלי ריאה דהיינו השפלי של האונת והא' השפול רבנו'
שהיא בר'א האונת שם דריך בשר מקיף לבזעה אבל לא למעט כ' האס
אז כלאמצייתם דאז אפילו בלא בשר מקיף כשרה כי שם דלא לספי
אלה - משל מומי כדח' מש לעשת דרג'א שחלק פראשו כמין
כ' אונת גמורות ויש סירכא מחדד לחודד אס גלאר שדרכו ליפצל שם
ואתם ספסלים אין לסכין אונת לפנימי סירכות וכשרה - או אס
באמה שאר שם כשיז אונת גמורות ומצא סירכא כמק' המסריף
באמת דהיינו מחדד לחודד שהיא טריפה גם כ' היא טריפה או לא
גם כמסק' לי לענין הלכה למעשה אס ממצא סירכא מאונת לאונת

ואחר

המתילה נראה דאין דקדוקו מוכרח דאפשר לומר דמ"ס
דלכון בצונן הוא משום דסתמא קחני שומעידין בעור
קיעת ככלה דמשמע אפילו לא מלאהוולא עמד ד' יום א' ומ"ס קאמר
דבכס"ג בחלב שחזקה ליכא איסור' דלכון בצונן הוא וזה"ל דהך כבוש
ומליח ליכא איסורא דאין דרך ביטול וכדכתיבנא ועיין בש"ך סימן זה
ס"ק כ"ט - ועדין נשאר לנו לברר דין שמעטן והמבטל כחמי טבריה
אי הוי דרך ביטול או לא והנה הרמב"ם בפ"ט מהמ"א כתב דאין נזקין
פליגי וכן העתיקו הרב סמחנר לקמן ס"ו וכתב המ"מ שהמעטן הוא
בעיה בירושלמי פרק הסודר מן המבוטל ולא איפשטא וספיקא ד
דאורייתא לחומרא ומבוטל כחמי טבריה כ' אס'אטא וספיקא ד
ולבי שנת סמכשל כחמי טבריה פטור פ"כ כלומר אבל איסורא מיהא
איכא ומשום דמספקא לן אי הוי ביטול או לא משום הכי ספיקא
דאורייתא לחומרא ופטור אבל אסור וקשה דאס'אטא דהתם בנדרים
לא איפשטא אבל במסכת שנת פרק כל גדול איפשטא דקחני החם
המוטן והכלול והשולק והמעטן כולשו משום מבטל ושמו אפשר לומר
דהא דקאמר כולה משום מבטל היינו דוקא לאיסורא ומשום ספיקא
ואפ"ג דמטון וטולקו שולק חייב משום מבטל דהא הוי מבטל ממש ו
וכדכתיבנא מכל מקום שכל קאמר מלתא דהיינו לכולהו דהיינו
איסור'

אסורא וכן משמע ה"ס דלא יצא מ"ידי דהא קחני בתר א"י המבטל
 בחמי טבריא חוקיה חזר אסור ורבי יוחנן אמר מותר משמע קצת
 דרישא מ"ידי לאיסורא ולא לחיובא - אבל קשה דהא איתא בגמרא
 במסכת שבת פרק כירה אמר רבינא המבטל בחמי טבריא חייב מאי
 חייב מכת מדרות מדרבנן ה"י דחמי טבריא אינו דרך ביטול ולהכי
 לא מחייב אלא אלא מדרבנן וא"כ כן היכי קאמר רבא אין לוקין ע'
 עליו דמשמע ה"א איסורא דאורייתא איבא ואפשר לומר דנענין שבת
 אע"ג דמבטל אינו חייב אלא דוקא היכא דמבטל באור או בחולדת
 סאור אבל חמי טבריא לא ה"י חולדת האור ומשום הכי אינו חייב אלא
 מדרבנן אף על גב דה"י דרך ביטול אבל בני בשר בחלב דרך ביטול
 אסורא חזרה וכל היכא דאיבא ביטול אסור אלא דאיבעיא לן בירוש'
 אי ה"י דרך ביטול או לא ומה שכתב המ"מ ולבני שבת וכו' ר"ל אף על
 פי שפסק באר"י דאין לוקין עליו אבל איסורא דאורייתא איבא
 לבני שבת פטור וליכא אלא איסורא דרבנן ואע"ג דאמרינן בגמרא
 דחמי טבריא ה"י חולדת סאור השום דעמדי אשתתא דביהם הי"י
 דוקא לר"י וי"א אבל לרבנן ס"ל דה"י חולדת חמה ואין קיימא לן כרבנן
 ומשום הכי לא מחייב אלא בחולדת סאור אבל דה"י טבריא פטור אבל
 אסור דלא גרע מחולדת חמה דבירוש' ב"א א"י חולדת האור ומשום הכי
 מותר לרחוץ בחמי טבריא דברחמיה לא גזרו דה"י דבר שאין הנגזר
 יבטל לעמוד בה וכו' ס"ח ס"א ע"ש -

ב כל בשר בחלב כו' מותר בסנהא כן דעת המחבר בס"ג ונס"ס
 ס"א וה"ה לכבוס ומליח וכדכתיבנא וכן כל הערבות בשר בחלב
 שאין בו סתמן טעם אע"ג דמדרבנן צריך ששים מותר בהנאה אבל מ'
 משום ומבטל בחמי טבריא שהם ספיקא דאורייתא ודאי שהם אסורין
 בהנאה וא"א כל הפריטים שכתב המחבר לקמן ס"ו וס"ז פשיטא שהם
 מותרים בהנאה אפילו דרך ביטול וכן דעת מהר"ל בכתובות סימן ע"ה
 ועיי' בס"ד -

ג לא טעא בחלב אחרת לא טעא בחלב עצמה ומצוא עוד בפירוש
 כל שבשר דף ק"ב ע"ב דהמבטל בחלב גבי טעא המיקס כלומר
 שטעמו קודם שחל אסור ולא דמי לחלב זכר שחזר - המחבר לקמן ס"י
 שאינו אסור אלא מדרבנן דה"ס לא אחי לכלל אם אכל טעא אחי
 לכלאם -

ד אבל בשר בהמה טהורה - דעת המחבר דאפילו מדרבנן אינו
 אסור משום בשר בחלב לפי' החיבה מעט נבלה דלא אמרינן
 אלא בשר בחלב וכן לענין חתיכה ראויה להטבוח ודלא כמ"ש הס"ח
 ועיי' בס"ד ס"ק ג' ובדרישה -

ה ובשר חי וטעמו דעת המחבר דבשר חי וטעמו אינו אסור אפי'
 דרך ביטול אלא מדרבנן ומותר בהנאה ובטל לגמרי וכן דעת
 הרמב"ם בפ"ט מהלכות מאכלות אסורות והג"ח חתם עליו דלמה דחה
 פשטא דמחנה דריש פירק כ"ה דקחמי כל הבשר אסור לטעם בחלב חוץ
 מדגים ודגים ומתוך רב א"י בגמרא דמתניתין ר"ע ה"א דאמר ה"ס
 ועוף ח"ס מן התורה והכי קאמר כל הבשר אסור לטעם בחלב מהם
 מדברי תורה ומשם מדברי סופרים הרי שה"ה ועוף שהם מדברי סופ'
 אסורין גם כן בנשול ודחוק לומר מ"ש המ"מ דהרמב"ם מפרש דמחנה'
 ליטעא דקרא נקט דאפקיה לאכילה בלשון ביטול דקרא איירי בין
 בביטול בין באכילה ומחנה' לא איירי אלא באכילה ולמה אפקי' לאכילה
 בלשון ביטול עד כאן - וקשה דה"ג בפעמים כתוב בתורה לא תבטל
 אחר לאיסור ביטול ואחר לאיסור אכילה וא"א לאיסור הנאה אם כן
 פסוק ש"י דלא תבטל לא איירי כלל בביטול דה"א ביטול כבד נאס' מקרא
 קמא ולא איתא אלא לאכילה לתורה ואפילו הכי אפקיה בלשון ביטול
 ואפשר לומר דהכי קאמר דאף על גב דקרא דלא תבטל ש"י לא איירי
 אלא באיסור אכילה מכל מקום איבא איסורא בין באכילה בין בביטול
 ומשום הכי כתב רחמנא לא תבטל דקשטא דמלתא הכי הוא שאסור
 לטעם אלא שא"י דניח בל"ס אינו ענין לומר דקרא אהא לאיסור אכילה
 חלף סוף סוף איסור ביטול מ"י איבא ולא אמרינן דאסור באכילה
 ומותר בביטול אבל ה"ס במתניתין אמרינן דאע"ג דקחמי אסור לטעם
 אינו אסור אלא באכילה וא"כ מתניתין לא איירי כלל באיסור ביטול
 שאדריש בביטול אינו אסור וא"כ כן קשה למה הצריך לשון איסור בביטול

כיון שאינו כן שאין איסור בביטול כלל וכו' בהר"ס לי צמירות דבריו
 מכל מקום במה שכתב בעד הרמב"ם דס"ל דבשר חי וטעמו אסורין
 אף בביטול מדברי סופרים דרך ז"ס רחוק מאד - ועוד שהרי
 הרמב"ם בפירושו המבטל כתב בפירוש שה"ה ועוף אסור לטעם נבלה
 מדרבנן ומותר לטעם ולכן ל"ל כדברי המ"מ דמחנה' ליטעא דקרא נקט
 ואפילו שאין איסור ביטול בה"ה ועוף משום הכי אסור דה"א למינקט
 בליטעם ל"ש בביטול להשמיענו דה"א ביטול בלא חכמה אסור מן התורה
 כבשר בהמה וכמו שכתב הר"ן ומ"ש החנ"א לומר דבבשר חי וטעמו אין
 איסור ביטול כלל דמחנה' מ"י בביטול דקאמר שה"ה ליטעא דקרא שכלל'
 בו אכילה וביטול ולמה שהכריחו להרמב"ם בזה נראה לי שחזר מדיוקא
 דמחנה' בפרק כל הבשר דתנן בשר בהמה טהורה בחלב בהמה טהור'
 אסור לטעם ואסור בהנאה בשר בהמה טהורה בחלב בהמה טהורה מותר
 לטעם ועומד בסנהא ר"ע אומר ח"ה ועוף אינו מן התורה וכו' דאיכא
 למידק דה"י כו' בדר"י ת"ק דח"ה ועוף ש"ס מן התורה עד ש"ס
 רבי עקיבא לחלוק עליו אדרבה מדבריו איכא למידק וסבירא ליה
 דאינו מן התורה מכלל כ"י וז"י בשר ח"ס ועוף בה"ה בשר בהמה
 טהורה אלא ודאי דסבירא ליה דאינו מן התורה ומשום הכי לא טעא
 דהא מדקתני בשר בהמה טהורה כו' משמע דוקא כגון שאפילו מדרבנן
 מותר לטעם ומותר בהנאה אבל ח"ה ועוף לא וא"כ כן מחנה' פליג עליה
 ר"ע לכן צריך לומר דר' עקיבא סבירא ליה דבשר חי וטעמו מותרים
 בביטול ובטעם פליג החנ"א קמא דמשמע מדבריו דדוקא בשר בהמה
 טהורה דליכא איסורא אפילו מדרבנן משום פ"י מותר בביטול אבל
 ח"ה ועוף לא ומשום הכי פליג עליה ואמר ח"ה ועוף אינו מן התורה
 כלומר וכ"י דאינו מן התורה אף הם מותרים בביטול ורבנן מ"י ס"ל
 הכי דמתירין בביטול אלא דפליג עליה מדיוק לשון דלמה נקט בהמש'
 טעמא דמשמע דוקא טעמא דש"י אף מדרבנן ולכן איתא לפרש
 דאף ח"ה ועוף מותרים בביטול וכ"י דב"א א"י לוקי להך מחנה' דר"ע
 כל הבשר כו' צריך לומר דה"א לטעם לאכול א"א דהא לטעם ש"י ר"ע
 ז"א ש"ה"ה לי ואע"ג שכתבו התוספות דרבנן סבירא להו דח"ה ועוף
 מן התורה ונקט בהמה וא"א דה"י לח"ה ועוף הרמב"ם לא סבירא ליה
 הכי דהא קיימא לן הלכה כר' עקיבא מחזקו ולא מחזקו וא"כ כן ח"ה
 פסק הלכה כר' עקיבא אלא ודאי צריך לומר דכדכתיבנא וכן דחיתו
 לה"ה"ש שכתב לס"ד אלפס וז"ל ה"א ה"י ר"ע דר' עקיבא ולא סבירא
 דר"י הגללי משום שטעם הלכה כרבי עקיבא וא"י סבירא ליה דרבנן
 פליגי עליה ה"א קיימא לן הלכה כרבי עקיבא מחזקו דחיד ולא
 כרבנן רבים אלא ודאי סבירא ליה דלא פליגי אלא חנ"א קמא אחר
 שחלל בהמה טהורה דוקא ולא בטעמא ורבי עקיבא מפרש מסיכין
 בחמטתו ח"ה ועוף ובהמה טהורה עכ"ל וכו' () לפסוק הלכה
 דח"ה ועוף מן התורה וכמו שכתבו התוספות ואין דבריו פיראין דהא
 בגמרא משמע לסדיל דלכ"ה כר' עקיבא מדאמר רב א"י לטעם מחנה' וז'
 כר"ע וגם א"י דה"א דברי רב חסדא דה"ה בעי למימר ש"מ בשר עוף
 בחלב מדרבנן וכו' ככל הפוסקים -

ו אבל דגים וחגבים אין בהם איסור ואפילו טעם אין בהם
 דדוקא עם בשר אסור אבל עם חלב לא שמענו ולא ראינו ומ"ש
 בכ"י סוף ט"ה דה"י כתב כמ"ש בח"ח סימן קע"ג ושם לא נתבאר אלא
 בדגים עם בשר וה"ה בעל פירי כס"ג כתב בפזר ס"ח ס"ק ע"ב ד'
 דכונת המחבר לומר כמו שכתבנו שכתבו התוספות ואין דבריו פיראין דהא
 הד"י מ"י גבינה ודגים אין לאכול מפני הסכנה כמו שאמורים
 הרופאים שיש סכנה באכילתם ובספר כנסת הגדולה כתב שהוא היה
 נהג לטול ידיו בין גבינה לדגים ושכן היה מהגב הרב מוכרי' וז'
 ורבננים אחרים וה"א דמחנה' בעלמא דה"א בפרק כיצד נוזלין גבי
 ה"ה בליטעם משמע לה"ה דליכא סכנה אלא בדגים עם בשר דאי
 איתא דעם חלב אסור ה"ס ל"ס למימר ואפילו () בה"ה בשרא
 אסור לאכול בכותח משום דקשה לומר א"א אלא ודאי משמע דליכא
 סכנה וס"ח כחוש בל"ח כתב הכ"י דס"ה"ש וס"מ ז"ל שהיו מהגים כן
 לטעם דיה"ס בין בשר לדגים למדוכן מהס"ה דפרק כיצד נוזלין וא"כ
 כן אין ללמוד מהם אלא דוקא בין בשר לדגים וכן כתבו כל האחרונים
 ז"ל וכן לקמן בס"ח ק"י ט"ה כתב המחבר ש"י

י'ר סימן ז

הרשב"א חידוש הוא והבן דלא לוסף עלה שאין לנו להוכיח מה בלא מכר בש"ס והרי חיה ועוף דמותה כבשול לבמדי ואין בו ממש מראית עין ואין לומר דבחייה ועוף ליכא מראית העין דהיה בשרה דומה לנשר בהמה כמס"ל.

ח הבה אכל בשר בהמה יש להמית בו אע"פ דנת"ח כלל ס"ב כחב הרב ו' לואפילו בשר בהמה אינו אסור אלא דרך ביטול דוקא ולכן לא חשבו למ"ע ורחיה לדברים דהא מות' לבשל בחלב בהמה טמא' ולא חשבו למ"ע ע"כ דחשמוע דאפילו בשר בהמה ועל ידי ביטול מותר ביה שחור בו אחר כך והוא לדברי הרשב"א ואם כן מה שכתב אחר כך ורחיה לפי זה וכו' אינו נמי ס"ל הדין והוא דהנך מותר לבשל בדרך לומר דהיינו מרינא אכל משום מראית העין לא מיירי אלא דאח"כ לא חשמועין דליכא איסורא דבשר בחלב בטמאה והמחבר שכתב לעיל ס"ב בשר בהמה טמאה מותרין ולא פירש דמשום מ"ע אסורין ביה שטמא על מ"ע אחר כך כשם הרשב"א דאסור לבשל בחלב אשה דנפיק סא מכל שכן דאידך כמ"ס שרש בהמה וכל זה היינו חקא דבשול בעלת' שלא במקום חולי אלא לרפואה מותר בכל גוונא אפילו שאין בו סכנה דמקום חולי לא גזרו רבנן וכ"כ מהרש"ל פכ"ה ופשוט.

אם ודוקא בשר בהמה אכל עוף ורבנן כו' : וס"ס חיה אלא דנקט עוף דמכית טפי חי נמי לרבותא נקטיה ואלא נימא דבעוף איכ' למבאר טעם ואפילו באכילה שלא ואחריו דאפילו מדרבנן מותר כר"י הגלילי כמ"ס מהרש"ל ואין לומר דדוקא נקט עוף אלא חיה לא משום שגורה דומה לבשר בהמה וכמו שכתב הר"ן על דברי הרמב"ם לקמן סימן פ"ט כדין עוף וגבינה באכלין באפיקורן דהרי חלה טעמו בדאורייתא לדרבנן וכעין דהיה דרבנן ודאי שאין לחוש כמו בעוף ועוד שהרי כתב בפירוש ודוקא בשר בהמה וכתב הרב שש"ך דהרב נמשך לשיטתיה אכל לפי מה שכתב הוא חף בעוף יש לחוש והיינו דסתמו הרשב"א והמחבר ולא חלקו בין בהמה לעוף והוא נמשך לשיטתו שפירש דהאי אסור לבשל דקאמר היינו לאכול אכל לפי מה שכתבנו ס"ז דהוא בשול ממש משום חיה לא חילקו בין בהמה לעוף דבעוף אפילו בחלב ממש מותר כמו שכתבו כל השקיקים וכדכתיבנא.

י ביצים הנמצאים בעופות וכו' . גריסין בגמרא פרק קמח דביצה שהוציא את שתרנגולת ומצא בה ביצים במעורות מותרות לאכלם בחלב ר"י אומר אם היו מעורות גבידין אסורות מאן תנא להא דתו רבנן האוכל האוכל מנכח עוף טמא מן השלל של ביצים טהור דלא כר"י אמר אביי ממאי דלמא כו' איכא דאמרין מאן תנא מן האוכל של ביצים טמא כמאן כר"י א"ל אביי וכו' ופירש"י במעורות ואפילו בלא קליפם לבנה אלא שהלמון לבדו גמור ואף על פי שהמעורה עדין בגדין שריא מן השלל של ביצים כשהן כבושין ושלטין וקובעין בשירה האוכל אחת ביצים בעודן מעורין בגדין ואיכא דאמרין מן האוכל דהיינו הוא משמע ליה לרב יוסף כיצם מעורות בגדין ושלל הוא משמע ליה שאין מעורות כל כך כמו הגמולות קרובו' לבא בהם קליפם לבנה שאינם דבוקות יפה אלא מעט עד כאן . מוכח מדבריו דכיון שגמור החלמון וגל כל מה שעתיד ליגדל חף על פי שגדין אין להם חלבון מותרות ואף על פי שמעורות בגדין ומחזירות באשכול יפה שרי לרבנן בין ללישנא קמא בין ללישנא בתרא וכן סיים הר"ש כלשון רש"י ז"ל ואפילו הם מעורות בגדין אלא שגמור החלמון והיינו שלל של ביצים המחוברות באשכול ע"כ משמע להדיא דאף על פי שמעורות באשכול מותרות אכל הסוד כתב וזה לשונו רש"י ז"ל פירש כשגמור כשגמור החלמון ועדין היא אדומה ומעורה כמו השלל של ביצים הן המחוברות באשכול שרו עד כאן מדלג כתב והיינו שלל של ביצים המחוברות באשכול אסורות ומשם שהירש"י ז"ל היינו כשפירש מן האשכול אלא שגדין הן אדומה ואית' גם אדומה ושמך קרי ליה מעורה בגדין ומשם שיהא דומה לחתם שחורבנים באשכול כתב הר"ש והיינו שלל של ביצים וכ"כ סב"י וק"ל בשם זו והיא אמרי' בבב"מ מאן תנא מן האוכל של ביצים טמא דלא כר"י מכלל דרבנן אחייה הרי דאפילו שלל של ביצים המחוברות באשכול שרו רבנן וכלל דרבנן בתרא דקאמר מאן תנא מן האוכל של ביצים טמא כר"י ומכלל דרבנן אשילו

שפירק לומר אלא בין בשר לרוב ואפילו בדג ובשר כחב מור"ס ז' ואין לחוש שרק כשמצאן יחד ואכלן ואם כן כ"ס בין גבינה לבדי' שאין לחוש ומה שכתבו חלו הרבנים הוא חומרא בעלמא או משום דקיימא : אסור לבשל בחלב אשה משום מראית העין כו' היינו דוקא לבשל או לאכול דרך ביטול אכל בלא ביטול רק באכילה לחדה מותר וליכא משום מראית העין וכדי לחיות להדיא נת"ח סוף כלל ס"ב דין ח' ומס"ס לא חילקו בין בשר בהמה לעוף שהוא מדרבנן לפי שכתבנו ליכא איסורא שהוא דוקא בשר בהמה אכל צחית ועוף אפילו מדרבנן מותרין כבשול וכדכתיבנא וליכא משום מראית העין דהא אין אנו דואין בשר עוף ולא גזרו ולמא אהו לבשול בשר בהמה בחלב דבשול לא גזרו ובדכחן שרמ"ס וכתב הרב בעל ל"מ דטעמו באכילה שהוא חלוא לאכול ויהי היתר לעצמו ולבן גזרו שלא יבא לעשות אכל לא גזרו ביטול דאין זה דבר חלוא כלל וכן נראה אינו נראה תחלה כמו אכילה ולכן לא גזרו ואם כן כל שכן בחלב אשה שמותר גמור ואין בו משום מראית העין כלל והר"ן ש"ך כתב דבבשול לחדה ליכא משום מראית העין דהא יכול להיות שמכאן לרפואה או לצורך דברים אחרים והאי אסור לבשל ר"ל לאכול בלשנא דקראו ומתני' וע"כ גם לדעת הרב ז"ל בהגהה דר"י דאח"כ כו' ע"כ ותמיה ואף אפשר לומר כן לדעת שהגהה דהרי הרב נת"ח ס"ס סנ' חמה על דברי הרשב"א שאסור לבשל בחלב אשה דהא לא חשבו דבי בהמה טמאה כדחזן בשר בהמה טהורה בחלב בהמה טמאה מותר' לבשל ואף ס"ל דבבשול לחדה ליכא משום מראית העין מאי קא מתמיה בהמה טמאה ליכא התירה אלא דבשול לחדה ובבשול ליכא משום מראית העין ועוד איך כתב בן בהמה ומה' למי זה דכל שכן דאסור לבשל בחלב בהמה טמאה מאי כל שכן אדרבה האם מותר דליכא מראית העין הא אסור ועוד קשה דאין סביר לו' דבבשול לחדה ליכא משום מראית העין דהא יכול להיות שמכאן לרפואה דהא איכא למיחש שמה הירואה יטעה שהוא חלב ויהיה סכור שמותר לבשל בשר בחלב ודבריו כל"ע .

[מחבר ז' 1234567]

ח והנה לפעולת חלב המקדים ומניחים בו בשר עוף כו' ולא דמי לרוב דמים שמתיר לבמדי ואפילו הכי אם כבש בכלי אסור משום מראית העין אלא אם כן יש בו שקשין שניכר שהוא דם דמים כדאי' לעיל ס"ס ז' דהיינו דם גופית אסור מדרבנן אלא שפירק בחלב ממש שהוא מדרבנן ליכא למיחש משום מראית העין ולכן בשר בהמה טמאה בחלב שהוא מדרבנן יתירא יש להטות אכלו שקדים כדי שלא יתחבב הירואה שהוא חלב ממש וכ"כ נת"ח סוף כלל ס"ב דין ח' ואם כן ע"כ כאן אכל בשר בהמה טמאה יש להניח אכלו שקדים סימני דוקא בבשול אכל לא באכילה שהוא מותר מדרבנן ומה שכתב בתחלה ומהו כו' היינו בין בבשול בין באכילה ומשום הכי כתב האילו ואינו אלא מדרבנן ואילו בבשול לחדה אפילו מדרבנן ליכא איסורא וכדכתיבנא אכל מהרש"ל בפ"ק כ"ה כתב דאפילו בשר עוף דליכא איסורא אלא מדרבנן שאסור לאכלו בחלב שקדים אלא אם כן יכיר שקדים אכלו והיה דם דבשול ופירש"י ע"פ איכא למיחש שמה יטעו לומר דאף מדרבנן מותר כר"י הגלילי וכן הסכים עמו שש"ך וכתב סוף ז' ל"ש דהא שכתב בלא שכתב עסק ממי הכי ואכן הסכימו כל האחרוני' דהא לפי' צאודי ורבנן חיישינן למראית העין בכמה דוכתי ומשם בגמרא פרק במה בהמה דף כ"ד ולא תנא כגון אע"פ שהוא פקוק והוא משום מראית העין ודאיתא פירק במה אשה דף ס"ד וכו' כ"ה ס"ה סומן ש"ה וכן מוכח להדיא בתוספתא בכתובות פירק אע"פ דף ס"ס פ"א ד"ה ממשכן דאפילו במידי דרבנן יש לחוש משום מראית העין וכן הכא משמע בדוכתי' ולע"ד נראה דאין הגיון דמה לראיה דכל היכא דאסור מדרבנן מרינא ע"כ סיב לרבניים וגזרו על דברים אחרים משום מראית העין אלא הא בשר עוף שאינו אסור אלא משום גזירה אמא יתא לאכול משום בשר בהמה ואם כן הוא גופה גזירה ואין כיון' וגזרו גזירה לבד אפילו העלאת אסור אכילה דע"פ אלא אלו אכילה דבהמה וכו' ליקמן נס"ד ע"כ ואם כן אין לנו לגזור משום מראית העין אלא בבמה ועל ידי ביטול שהוא מדרבנן אכל בעוף שהוא מדרבנן לא וכו' שכתב להדיא נת"ח כלל ס"ב ובסימני נת"ח ס"ס ע"כ ואפילו מ"ס

שמעיתיהו דהרי' פנמוח דהרשכ' א ואין לא חש להזכירוגם הכי
 ושאר האחרונים כתבו סתמא דכל הפוסקים פסקו כח' ק ולא הזכירו
 דעו הרי' פנמוח וברור שהו' ט"ס וכל זה סתמא דהי' לפי פוסקי מהס' ד
 ש"ס לומר דהרי' פנמוח הלכה כר' דליתא מה' ש' וכן בדין לפסוק
 הלכה כת' ק חזא דחיד ורבים הלכה כרבים ופנ' ש' ב' ועוד חידו
 דרבנן הוא דבשר עוף בבל דרבנן וברבנן חזינן לקולא והלכה כדברי
 המיקל ועוד דכן משמע סתם בנמ' פנ' דבינה הוא דקאמר רב
 בינ' עם יציאתה נגמרה פריך בנמ' מאי עם יציאתה נגמרה חלימא
 עם יציאתה נגמרה ומותרת לאוכלה בחלב ה' נמעי חמה אסורם
 והתמלא שחוט את התרנגולת וכו' חזי חזא הל' ע"כ לא קאמר ר' י
 אלא במעור' חלב במזרות שרי וכדקאמר סתם בגי' ראב"י דהלכתא
 כוחתיה ואפ"ג דנחתי לישני מיהדר לא קומי לברייתא כר' ב' כ'
 ה' לא חתוקמא ואפ"ג דלגישא קמא מוקי לה אכני כר' לא מוקים
 לה אלא בדרך דחיה בעלמא אבל כת' ק מיתוקמא שפיר לחרי לישני
 ולכך הדבר פשוט דהלכה כת' ק וכן מלשן המרדכי שכתבתי משמע ד
 דפסק הלכה כת' ק אבל סוביג' אינה מתיישבת לדבריו וכמ"ס לכן
 אין לם אלא כר' י' ורשכ"א ור' ו' ולכאורה נר' כפ"ש דהא גמורות
 סתמא קחני דמשמע אפילו לא נגמרה בחלמון מותרות :

ברם

כד דייקין שפיר ד' יותר כמ"ס הרשכ"א דהא גמורות
 קחני וכל היכא דמצינן למחמר טפי מחמרנן דהא
 ר' י' אדברי ת"ק קאילו רש"י דס"ל דגמורות היינו שגמרה בחלמון ח' כ'
 לא ה"ל אס' היו מעורות דהא כנים גמורות בחלמון לבד סתמא מעור'
 בגידין הו' ולא ה"ל אלא כיון שגמורות בגידין אסורות או אס' אינן
 מעורות מותרות אבל להרשכ"א ור' י' מוחא דכנים סתמא בחלמון
 וחלמון סתמי' וס' אינם מעורות בגידין ולכן קאמר אס' היו מעורות
 בגידין אסורות ותו להרשכ"א ור' י' דכנים גמורות היינו בחלמון
 וחלמון ח' כ' ה' דקחני כריית' מן השלל של כנים היינו גמורות
 בחלמון וחלמון וקרי לחלמון לפי שמעורות בגידין ולכן קאמר מאן
 חזא מן השלל דלא כר' י' אבל לר' י' דשלל ס' הכנסין וס' ולשית' וקס' עין
 כשרה חס' מצי אכני למיחזי דאינם מעורין בגידין וכן מ"ס דעת
 הרמב"ם דס' להרשכ"א דהא כפ"ס מה' מ"א כח' שח' את סתמא גמולת
 ומאן כה כנים גמורות מותרות לחלמון בחלב ובפ"ג מה' מ"א כח' כ'
 ירא' לי שס' אכיל מבי' עוף טמא חלמי' כשכיל שפירין לא פירא
 גמורו שלוק' כח' כ' גי' מיעים של' דמשמע דאס' שגמורו דין כשר
 יש להם והיו אפשר לומר דהא ונמדר קאי אלא פירא כ' שלל פירא
 ולא נגמרו לוק' אבל מלשן ס' ה' לא משמע הכי דקאמר ז' מבי' כ'
 בהלכות דכל שתליות כשכיל דין כשר להם דמשמע אפ"ס שגמורו
 לכן ל' דהתם מיערי שגמורו בחלמון לבד ולא הו' כ' לפר' דהא קחני
 שתליות כשכיל וסתם תליות כשכיל לא נגמרו בחלמון וחלמון
 דכשהם נגמרים בחלמון וחלמון ס' נפ' ס' מן השלל ולכן קאמר
 דאפ"ס שגמורו לוק' ודין כשר להם וכדעת הרשכ"א ונפ"ס מה' מ"א
 איירי שגמורו בחלמון וחלמון זה ל' חתומ' וי' כח' פ' שית' האמר
 י' אלא אס' אין לה חלמון אסור לכס' וכו' ר"ל לאוכל' ולהא' דהא כשר
 דק' א' נקט דלפיק לאכיל' בלשון כשיל וכתב' נחת' וחד' דהא כשר
 עוף גופיה מותר כשיל ואפ"ס מדרבנן וכלפ"ס ג' אלא ד' לאכיל' וכו'
 דכל זה הוא לכתחילה אבל כדעבד אס' נפ' לוח' הכשיל' אינם
 אסורין דכדי ס' רש"י וסתם וס' א' שלסמוך עליהם ולזה ל' דלפיק
 לאכיל' בלשון כשיל ולא כח' אסור לאוכל' דהו' משמע דאס' כדעבד
 שפ' לוח' תשיל' של חלב אסור לאכל' ולכן כח' אסור לכס' לומר
 חקא לבשל' לכתחילה כדי לאוכל' אסור לעשות כן ולא כדעבד וס' כ'
 בת' כח' דאס' אין לו אלא חלמון אפילו כדעבד אסור אבל כאן לא
 הגיה כלום מ' ש' מבי' לר' י' אלא חלמון אפילו כח' דא' כדעבד
 אסור ולא חזיר אלא בחק' ספ' מרח' :

יב

אבל אס' אכלן בפני עצמ' וכו' - ואפ"ס מעור' ומחמדות
 נבשר השדה ואפ"ס דלרשכ"א ור' י' כשיל נגמ' אלא חלמון
 הו' כשר עוף משה' כח' הרמב"ם דלוקין עליו כח' כ' גי' מיעים
 אס' מ' כיון מחירי דרבנן הוא דל' להאמר לאכל' בלכ' כ'
 הרמב"ם ורשכ"א ור' י' אלא אס' אכלן סתם עכ"ס הוא חמור
 מותר

אפי' כשכיל של כנים שהם הדבוקות יפה כשכיל לאו כשר מנהו
 ומותרות לחלמון כח' וס' רש"י תיר' דלעולם דהא דקאמר כמ' השלל
 של כנים למעור' ג' כ' קאי אלא כיון שגמ' החלמון אין לו דין כלל
 של כנים ששלל ס' הכנים קטנים הנמא' מקושרים הדב' חז' ואין
 שם א' מהם נגמ' אפי' החלמון לכדו רק קצת החלמון פ' כ' וקשה דהא
 כמ' חמור מאן תנא וכו' דלא כר' י' מכלל דרבנן אחי' ואי שלל של כנים
 ס' הקטנים שפירין לא נגמ' החלמון אהם א"כ אפילו כרבנן לא אחי'
 דרבנן לא שרי אלא דוקא כשגמ' החלמון שלהם כמ' שר' י' ולפ"ד ר'
 שגם הטור מפרש לדברי רש"י כמ"ס הרשכ"א ומה שלל כתב וס' שלל
 של כנים כמ"ס הרשכ"א ש' משה' דהך חרי' לישני פליגי במשמעות שלל של
 כנים דלישנא קמא ס' ל' שלל של כנים ס' הכנים הדבוקות יפה כ'
 כשכיל ולישנא בתרא ס' ל' כשכיל של כנים ס' הכנים הדבוקות יפה כ'
 ושלל אינם דבוקים יפה אלא מעט וכמ"ס רש"י ואס' היה אומר והיו
 שלל של כנים הייתי אומר שהם מפרש כלישנא בתרא דשלל ס' הכנים
 שאינם דבוקים יפה ולכן כתב כמו ששלל של כנים שר' י' שלל ס' שהם
 מעורות כמו ששלל של כנים שחמדות אסורות :

ורע

שכל זה הוא לשיטת רש"י אלא הרשכ"א ור' י' ורבי' ירוחם
 בשם י' מ' כתבו דכנים גמורות היינו שגמרה בחלמון וחלמון
 אלא אס' אין לה חלמון עדיין כשר הוא וכבוק' עוף דמי וחס' לחלמון
 בחלב ולדבריהם ס' רשכ"א אין לה חלמון אפ"ס שאינה מעורה
 בגידין ואינה מחוברת כשכיל אסור' דהא קחני ומאן כה כנים
 גמורות משמע דוקא גמורות ואי איתא דאפ"ס אינם גמורות מותר כל
 שאינם מעורות לא שמעינן רבותא דאפ"ס אינם גמורות מותר וס' מרדכי
 כפ"ק דבינה כח' ו' ל' שהוצא את התרנגולת ומאן כה כנים גמורות
 מותרות לחלמון כח' כ' ו' ל' דגמורות הינו שגמרו לגמרי עם
 קליפתו החיצונה אבל אס' לא תפיקת' הקליפה החיצונה כדרך שגמרת
 כשוק דין כשר עליה לכל דבר ע"כ מ' מדבריו שהם מפרש דברי ת"ק
 דמאי דקאמר גמורות היינו גמורות ממש בקליפה קשה כדרך שגמרת
 כשוק ואס' ר' י' מיקל טפי מת' ק' ופסק הלכה כת' ק' לחומר' ולשיטת' ע'
 ז' דמאי דקאמר בנמ' מאן תנא מן השלל של כנים דלא כר' י' כת' ק' נמי
 לא אחי' אלא דלת' ק' פשיטא לחלמון דלא אחי' ולא מספקא ליה
 אלא אי אחי' כר' י' או לא ולכן קאמר כמאן דלא כר' י' ודחי ליה אכני
 ממאי וכו' ולגישא בתרא נמי דדחי אכני ממאי וכו' ז' דכת' ק' לא
 אחי' וכמה דחוקה היא שיטת' זו חדא דלא אורחיה דחלמון ד'
 למיחזי לברייתא ולקומא דלא כמאן לא פת' ק' ולא כר' י' ועוד ד'
 דמדברי ר' י' דקאמר אס' היו מעורות משמע דקאי אדברי ת"ק ואי
 גמורות דקאמר ת"ק הינו שגמרו בקליפה קשה א"כ ודאי דאיכא
 מעורה בגידין והכי קאמר אס' היו מעורות בגידין אסורות ואי איתא
 לומר דאפ"ס אין להם קליפה קשה אס' היו מעורות בגידין אסורות ואס'
 לא מותרות ח' כ' הו' כל שאינם מעורות מותרות והס' כח' מדברי
 רשכ"א וס' עתה מוכח דהלכה כר' י' דאל"כ א"ל ליישב הסוביג' דפ"ק
 דבינה לדבריהם וכו' שהם מפרש דברי רשכ"א דהא דקאמר דגמורות
 הינו שגמרו בקליפה קשה הינו לדברי ר' י' דלת' ק' כל שגמרו בחלמון
 וחלמון אפילו שקליפתם רכה ואפילו שמעורות בגידין מותרות ור' י'
 קאמר אס' היו מעורות בגידין אסורות ואס' לאו מותרות ולכן כל ש'
 שקליפתן רכה אסורות מאס' דסתמא מעורות בגידין ואינם מותרות
 אלא הגמורות בקליפתם קשה דלא ודאי אינם מעורות בגידין ולשיטת'
 זו ז' דלפ"ד ר' י' כל שאינם מעורות אלא כל שגמרו בקליפתן קשה דלא
 מ' פסק לחומר' דאינם מותרות אלא כל שגמרו בקליפתן קשה דלא
 ודאי אינם מעורות בגידין אבל דווקא לומר דפסק הלכה כר' י' דהא
 משמע מכל הפוסקים דהלכה כת' ק' וכו' רש"י והתוס' והרמב"ם פ"ט
 מה' מ"א ורשכ"א ורש"י ורבי' ירוחם והטור וכו' וכן הוא דעת
 הרי"ף בפ"כ ורש"י כפ"ק דבינה ואפ"ס דבטחא חת' הרי"ף שלפנינו
 כפ"ק דבינה מוכח להדיא דפסק כר' י' ז' שח' ט"ס גס דברי הר"ן
 כפ"כ ז' שח' ט"ס וכן מ' דעת הרב המג"ש כח' על דברי הרמב"ם
 כפ"ט מה' מ"א ח' ל' ברייתא כפ"ק דבינה וכן דעת הטלית וכן נראה
 מדברי הרשכ"א שכתב שכל הפוסקים דהלכה כח' ק' ולא הזכיר
 דעת הרי"ף ו' ור' י' ח' לאו קטיל קמי' באגמא הוא וכוליה איתא

יד סמן ח

ומהשנה ובכר מן טעם חוב החלב כבשר וליכנס אליו מן דבר המר
וכיון שהיה טעם החלב כבשר הרי נאסר שהרי הערבות החלב לא פגם
אף כבשר ולא דמי להא דלקמן סימן ק"ב דה"ל על גב דלין כח דהיס"ו
לדוד לפגום חלב על ידי דבר אחר שמקיים מזהר דהאם על ידי דבר
אחר גם הוא פגום חלב שהדבר אחר מקיימו לפגום חלב כשהבשר
בחלב אין תערובת פגום כלל חלב שהפגם הוא מהדבר החר המעורר
אסור ואם על ידי תערובת חלב כבשר פגום הטעם מותר דהא בחר
טעמא זליגין ולא אסרם תורה חלב בנותן טעם כהרי כשיש בו טעם
מותר מפני שאין בו טעם הכל נמי כיון שאין בו טעם מהשנה מותר
ולכא אסורא חלב דוקא כדעירב דבר מר שהרי החלב נתן טעם
טוב כבשר ולא פגם מחמת החלב כלל והכי דינק לישניה דהרמב"ם
שלא כתב חלב כבשר בחלב חייב חלב ואם עירב דבר מר לפרט דה"ל
בכי האינוח חייב חלב לא כהנאם והסריח דלעיל דהנאם ח"ל
כבשר בחלב פטור ואפילו לא הנאם חלב בנותן טעם לפגם לד מותר
כלקמן סימן ק"ב ומה שכתב הרמב"ם ז"ל הנאם היינו דוקא ח"ל
כשאוכל האיסור בעצמו בלי תערובת דהאם לא מהני טיהור יפה לבגס
חלב עד שיפסד לגמרי וכדלקמן בסימן ק"ב ומה שכתב הרמב"ם ז"ל
פטור למאכל דהאיסור איכא היינו איסור דכל השקצו דכיון שהוא
מוסרה איכא מאיסותא חלב בלקוחי מותר כלקמן סימן ק"ב :

ב עשמו גוי וכו' ואף על פי שאינו אומן מהני אם הוא מיסח
לפי חזונו כמו שפסקו ב"י ואם הוא אומן אפילו יודע שמומין
עליו חזונו ולא מרע אלוותיה וכמ"ש ב"י כסדרית החובסו וכו' וכו'
וה"ל ואם חלומה יסכי אמרינן דגוי מוסח לפני חזונו חלומה ק"ל
דטעם בעיקר דלדעיתא כלקמן וגוי מוסח לפני חזונו אינו נאמן
אפילו נדרבנן בין להקל בין להחמיר כמו שכתב הרמב"ם בחטובה סי'
ק"ה וסי' ת"ל וכו' מה"ש סימן ת"ג ומה שחילק סם בתיורין שני
בין לחזוק איסורא ללא אחזוק בראה דהיינו לרוחא דמלתא חלב
העיקר הוא חילוק ח"ל ל"ל בין לחזוק איסורא ללא אחזוק איסורא
לעולם אינו נאמן חלב חזוק בעדות חשה דבעיבונא היקלו ומדברי
הרא"ש בכתב כלל ח"י סימן י"א בראה שדעיתא כדכ"ה וכו' וכו'
הרא"ש בפ"ג דבכורות גם מה שכתב בחטובה כלל ב"י סימן י"א וטעם
דאינו נאמן משום דלעבדיה מקחו אימר כן צריך לומר דלרוחא דמלתא
כתב כן ומה שכתב בספר מנחת כהן ח"ל פ"ח מה התערבות דמ"ל
להרא"ש דסיכא דמזכר דלין בגוי מוסח להשכיח מקחו נאמן אפילו
באיסור תורה משום דלא אחזוק איסורא וליחא דהא בדברי שהחזק
בהם איסור כתב דה"ל דאינו נאמן אפילו באיסור דרבנן וא"כ בראה
לדעוהו דלרעת חז"ל וכו' איסור תורה ודרבנן שוין הם ואין חילוק
אלא בלחזוק איסורא ללא אחזוק דלחזוק איסורא אפילו באיסור
דרבנן אינו נאמן וכלל אחזוק אפילו באיסור תורה נאמן וזה אינו
דחא בגמרא משליג בין דלדעיתא לרבנן ולדבריו אין חילוק בין
דלדעיתא לרבנן כלל ועוד דכפרק הגזל בפרק פרכין על ההיא
דאמרינן דאינו נאמן במסח לפי חזונו מההיא דבבבא דקטן מסל"ח
נאמן ומהי בשבועה היקלו מאי פריך הא החס לא אחזוק איסורא
ובין דלא אחזוק אפילו באיסור תורה נאמן לדבריו ומה שכתב
מנחת כהן דאדרבא חס דהיה חס שחירטו דבבבא היקלו ר"ל שלא
החזק שם איסור וה"ל בשאר דברים שלא אחזק בהם איסור דנאמן
מסל"ח כמו בשבועה לא נהירא דא"כ לא י"ל לטעמי ספק לישאל חלב
ה"ל למימר שאני חס דלא אחזוק איסורא חלב משמע דוקא בשבועה
היקלו משום דמטולא נפשה בגי שכלי כדליתא פ"ק דקדושין ורבנן
לדבר וכן היקלו בגי שבועה כמס קולת כדליתא בפ"ג דבבבא מכלל
דבעלמא דבבבא דבבבא דלא אחזוק איסורא לא מהימין ועוד יש ראייה
מההיא דאמרינן דלדעיתא לא מהימין והאמר רב יאודה מעשה ב
בתיורין אחד ב"י ומהימין דרבנן וזהו הכל דלא אחזוק איסורא
שלא היה שם איסור מעולם ודוקא בתיורין דרבנן נאמן ולא בתיורין
דלדעיתא שרי דבדלדעיתא ח"ל דלא אחזוק איסורא לא מהימין אם
כן פ"ב ז"ל דמ"ה הרא"ש דאינו נאמן משום דלעבדיה מקחו אימר כן
לא למימר דכלל ח"י מהימין דהא חס בפ"ג דבכורות איירי באיסור
דלדעיתא

קדושה שהרי אפילו כבשר עוף עצמו כתב הרמב"ם והר"ם שמוחר
לאכול אחרים בביתם והרא"ש ממי כתב שהוא מנהג שהגו העולם שלא
לאכול בביתם אחר בשר עוף א"כ אין לנו להחמיר ביותר וכרי סר ר"י
וה"ס והרא"ש והר"ם והטור למחוק עליהם ולכסוק כוונתיהם באוכל
אחת בפני עצמן ואפ"ל דבמליחה נהגו למולחם פס בשר וכתב הר"ם
דסומכין על המנהג הכל בני ב"ח שאני דלפי"ה בשר עוף עצמו מותר
לקחת פסיקים ודי לנו להחמיר בכבד עצמו חלב בנכסין כיון דהפ"ר
ר בוחאיתא אמרי ללא בשר מיסו אין לנו להחמיר כ"כ במידה דרבנן .
ב המעשה וכו' עיי' מ"ש לעיל ס"ק פ' דליכא איסורא דלדעיתא
ודלא כמ"ל שכתב שמים נק' כסול ואסורין מדרבנן דהא בעינא
דלא אישטאס בירוטלמי היא וס' תורה להחמיר וכמ"ס המ"מ ז"ל ומה
אסור בהנאה משא"כ בכל הק' דלקמן דליכא איסורא חלב מדרבנן
ומותרין בהנאה וכמ"ס למעלה וכו' מהחל מה שחילקם הרמב"ם ל"ב
בכות ולא כלל דין דמטעם ומבשל בחמי טכריה עם דין מכלל במי חלב
לפי שם אסור מן סחורין וזה איסורו מדרבנן .
יד וכן המבשל בשר בחי חלב וכו' מי' אחר ששטין סגוביה נאמר ח'
לדעו חלב מעורב עם אכל כף מלמעלה ומותר האסור נק' מי
חלב וכלשון המעשה נקרא קום כדחנן בגדרים סטור מן החלב מקום
והוא מלשון חזקיהו קא מקיים שנאמר ח' אוכל קפ"ה כדליתא ח'
גירסא וכלשון חכמים נק' נסיוני דחלבא ואחר שמקרינן ח' האוכל
הנאמר ממוס אינו חלב מים בעלמא וסוף נק' מימי חלב וכמ"ס המעורר
לעיל ס' פ"א ס"ה וכו' וזה שכתב כאן מימי חלב אינו נסיוני דחלבא
וכן נ"מ מ"ש ח"כ בס' שאחר והוא איסורא מיסא איכא וכמ"ס ה"ה
דף ק"ד דהא כותח מוסיוני חלבא עבדי לא ואמרי' לעיל דאיסור
לאכול בשר בכותח .

[1234567]

הלכות תערובת סי' צז

סימן א איסור שומעין כהיתר מין בשאית מיס כגון
בשר בחלב וכו' בראה דהיינו חלבא חלב תרבה עם
בשר נאמן וכו' הר"ן בחולין פ"ג וכו' בפ"ג דה"ה וכו' וכו'
בחדשו פ"ג ד"ה כ"ה בראשית וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'
וכדברי ר"י בפ"ג דשע"ה דף ל"ו לכתוב ש"מ דפסק רנא וכו' וכו' חלב
שע"ה לקדים אסור כמשה דאי מין במיט וכו' הר"ן אליבא דרב
דליתא לשני הגמריים בספ"כ דע"ה שכתב שכן בראה מדברי הר"ף
פ"ג דה"ה סג' כחג בשם הרמב"ם דמשמע להדיא מדברי ר"י בפ"ג
במי האסור כמלתא דחברא דמ"ל דחלב וכא שוי מין במיט וכו' ר"ל
כתב ס' פ"ג וכו' ע"ה וכו' כמ"ס האבוד הדין הכי לקמן בס' וזה
ז"ל בפ"ג דף ל"א וכו' הרא"ש וכו' מין במיט כגון חלב וסומן לא
דוקא שומן חלב ה"ס בשר דהא קתני בתר הכי מין בשא"מ כגון חלב
שע"ה לתורגומין ולול קתני שם בשר ודלא כמ"ס רש"י וכו' דלין
טעמם שם ואין לעבין מין במיט חלוקין בתר טעמא ולא בתר שמה
ודלא כמ"ס הסנה לקמן בס"ג וכמ"ס שם כמ"ס מקרי מין במיט
בדמיונה כמ"ס פ"ג דע"ה בבי' דהתיר דתתא בעבדי דאפ"ל דלין טעמם
שם דהא יש חילוק ודאי בין טעם שגבבים לטעם היין אפ"ה מיקרי
מין במיט דלא כפיין שיקים ממש טעם ח' חלוקין שמה קצת ח"ל
שמה קצת חילוק במיט מקרי טעמם שם וסוי מין במיט ולפי זה אף
בחלב כמשה עם בשר הוי מין במיט ולא כמ"ס ה"ך ולא תנועה כמ"ס
הרמב"ם פ"ד מה"מ ח"ל כלל איסורין שמהרה אין לוקין עליהם
אלא כדרך האסור חזק מכהר בחלב וכלאי סטרי כגון שמהרה חת
חלב ובמשה חס עד שגביו גרמו או שעירב דבר מר כלענה וכיוצא או
סגוביה וסגוביה וכו' מכלל אדרס עד שחזקל מחזקת אוכל פטור
ואם עירב דבר מר עם בשר בחלב או כלאי סטרי ואכלו חייב ע"כ ד
דלכאורה משמע מלשון סגוביה ח"ל שכתב הר"ם והר"ם חייב כ"ס
בגמל"ה וכו' אך כתב כאן המחבר יטעמו בגוי אס' אומר שאין בו
טעם ארשי בו טעם חלב סוף פטור מותר דהא כמ"ס ח"ל ח"ל סוף
פס"ק אסור דהא דהא ליחא דאף בב"ח נגל"ם מותר וכמ"ס כל
השקטקים וכו' וכתב הרמב"ם דכבד בחלב ח"ל ח"ל ח"ל ח"ל
דחוב הטור דוקא היכא דעירב דבר מר שאין סגוב"ה בעצמו אלא מוכ

אוצר החכמה